Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 231 133 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. DIENI**
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat J. DIENI en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 oktober 2018 België binnen en verzoekt op 10 januari 2019 om internationale bescherming. Op 12 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"*A. Feitenrelaas*

U verklaart geboren te zijn te Sour, Libanon, op 1 november 1995. U bent van Palestijnse origine, bent Arabier en soennitisch moslim. Vlak na uw geboorte heeft u de Libanese nationaliteit verworven, dit via een aanvraag die door uw vader werd ingediend. Uw vader en uw andere broers en zussen ontvingen tevens de Libanese nationaliteit, uw moeder niet. U staat geregistreerd bij UNRWA. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen.

U heeft steeds in het vluchtelingenkamp Burj Al Shemali verbleven bij uw familie. U komt uit een gezin met acht kinderen. Iedereen, behalve A. (...), verblijft op heden in het ouderlijke huis te Burj Al Shemali. Uw broer A. (...) verliet in 2015 Libanon. Hij kende in Libanon problemen aangezien hij de oprichter was van het artistieke gezelschap 'Tabak Nizamak'. Hij werd bedreigd door mensen die tegen het gezelschap waren. Uw broer A. (...) heeft een verblijfsvergunning op basis van asiel in Italië, hij reist vaak naar Duitsland.

In 2013 heeft u het beroep van kapper geleerd. In 2015 behaalde u een acteerdiploma in Libanon.

U heeft in Libanon verschillende jobs uitgeoefend. U werkte als cameraman, u onderhield sociale relaties om werk te krijgen, u bent een tijdje voetballer geweest bij de Libanese voetbalploeg, acteur in diverse toneelstukken, u speelde muziek. Daarnaast was u sinds 2014 betrokken bij het artistieke gezelschap, 'Tabak Nizamek', waarvan uw broer A. (...) één van de oprichters was. Op een artistieke manier ijverden jullie voor de rechten van Palestijnen in de Libanese kampen. U nam deel aan verschillende festivals, werkte voor UNRWA scholen, op straat met Syrische kinderen en mensen met een beperking. In het kader van uw artistieke werk bent u een aantal keer, voor uw definitief vertrek, naar Europa gereisd. Zo reisde u naar Groot-Brittannië in 2015, en in 2017 naar België en Duitsland.

Omwille van uw betrokkenheid bij de vereniging 'Tabak Nizamak', kende u in Libanon problemen. Deze begonnen in 2014. U werd beledigd op straat door Fatah aanhangers, kreeg vragen over met wie u samenwerkte en wie u financierde. Toen u in 2016 terugkeerde uit Groot-Brittannië, kreeg u een telefonische oproep van de Libanese autoriteiten. Er werd u gevraagd u te gaan aanmelden, maar u ging hier niet op in. Toen u in 2017 terugkeerde van Brussel, ontving u wederom een telefonische oproep van de Libanese autoriteiten. Er werd u opnieuw gevraagd u te gaan aanmelden, maar u ging er tevens niet op in. In november 2017 zat u op café en werd u door gewapende mannen van Fatah meegenomen. U werd ondervraagd over uw activiteiten in Europa, voor wie u werkte en waarom u de Palestijnse kampen wou verwoesten. Op de derde dag van uw arrestatie, kon u met behulp van twee oude vrienden van u, Fatah leden, ontsnappen. Met een auto reisde u vervolgens door naar Beirout waar u onderdook. U verbleef in een christelijke wijk. U begon pijn te voelen van uw vinger tot aan uw arm door de slagen die u tijdens uw arrestatie had gekregen. De jongen bij wie u in Beirout verbleef, heeft u toen naar het ziekenhuis gebracht waar u een operatie onderging en waar u in totaal drie nachten verbleef. In deze periode, op 15 november 2017, had uw familie een document ontvangen dat u naar het bureau van Fatah diende te komen. Na uw periode in het ziekenhuis, keerde u vervolgens terug naar de vriend in Beirout waar u verbleef tot aan uw definitief vertrek. U geeft aan dat uw familieleden, sinds uw ontsnapping, onder druk werden gezet.

Op 10 januari 2018 reisde u met uw visum dat nog steeds geldig was (11/09/2017 – 11/03/2018) van de laatste keer dat u naar België kwam. Op dezelfde dag bent u aangekomen in België. Vervolgens verbleef u drie maanden in België en daarna reisde u door naar Nederland. In Nederland diende u een verzoek om internationale bescherming in, daar verbleef u van april tot november 2018. U keerde terug naar België en op 10 januari 2019 diende u uw verzoek om internationale bescherming in, in België.

Bij terugkeer naar Libanon vreest u dat uw familie in gevaar zal zijn. U geeft aan dat uw familie nog onder druk wordt gezet, maar dat dit in frequentie afneemt. U zegt dat het misschien komt omdat geweten is dat u het land bent uitgereisd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele recente Palestijnse identiteitskaart, een kopie van een niet-recente Palestijnse identiteitskaart, een kopie van uw Libanese identiteitskaart, een kopie van uw UNRWA registratie, documenten van uw procedure in Nederland, een kopie van de verblijfsvergunning van uw broer, een kopie van de convocatiebrief (dd. 15/11/'17), foto's en documenten in verband met uw artistieke bezigheden, foto's om de problemen te staven die door het artistiek gezelschap werden aangekaart, RX foto van uw handen, folders van deelname aan Europese projecten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Libanon de bijstand van de UNRWA verkreeg, u geeft aan dat u van UNRWA onderwijs genoten heeft (CGVS p.4). De vaststelling dat u bij de UNWRA geregistreerd staat als Palestijns vluchteling, betekent niet dat het CGVS ipso facto artikel 1D van de vluchtelingenconventie moet toepassen. Immers, wanneer een verzoeker, zoals u, de nationaliteit verworven heeft van een derde land, in casu Libanon (CGVS p.3, 4), geniet hij de bescherming van dat land en valt hij niet langer onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst ondermijnt het gedrag dat u stelde na uw definitieve aankomst in België (10 januari 2018) de door u beweerde vrees. Zo stelt het CGVS vast dat u eerst een drietal maanden in België verbleef om vervolgens naar Nederland door te reizen en daar voor het eerst, in april 2018, internationale bescherming aan te vragen (CGVS p.9; Verklaring DVZ punt 22). Als verklaring hiervoor geeft u aan dat u in de periode dat u in België was geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat u bang was, gezien uw geldig visum, dat u teruggestuurd zou worden naar Libanon (CGVS p. 9). Wanneer iemand een gegronde vrees voor vervolging heeft kan er verwacht worden dat hij zo snel als mogelijk om bescherming verzoekt. Dat u gedurende drie maanden wacht en u daarenboven niet in België, uw land van aankomst, maar in Nederland uw verzoek om bescherming indient, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde. In dit kader geeft u bovendien aan dat u niet uit Libanon vertrokken bent met de intentie om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, "Mijn plan was, ik was blij dat ik een visum had en paspoort op zak. En dat ik buiten Libanon was, ik was gerust, blij en gelukkig. Ik had geen plan toen." (CGVS p.9). U geeft aan dat u pas besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen wanneer uw visum niet meer geldig was: "Later, nadat ik nagedacht had en visum niet meer geldig was. Daarom. Ik moest, ik kon niet hele leven niet officieel blijven." (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze bewering uw vrees in ernstige mate ondermijnt. U tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wat u er concreet toe heeft aangezet om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zegt u "Mijn leven was in gevaar, ze verbieden om binnen de Palestijnse kampen te komen." (CGVS p.13). U gevraagd op wat u zich baseert dat uw leven bij terugkeer in gevaar is, zegt u "Als iemand je in elkaar komt slaan en je komt bedreigen, hoezo is je leven dan niet in gevaar?" (CGVS p.13). U gevraagd wat in uw hoofd de klik heeft gemaakt die u er uiteindelijk toe heeft aangezet om dan toch uw verzoek om internationale bescherming in te dienen daar u aangeeft dat u niet met die intentie vertrokken bent, geeft u aan "Ik was bang voor mijn leven, ze zochten me overal in alle kampen. Libanon is groot, enig land op aarde waar je gemakkelijk vermoord kan worden. Tweede reden, mijn schrik voor de veiligheid van mijn familie, zolang ik daar was, voor hun ogen, zouden ze mijn familie vervolgen." (CGVS p.13). Gezien de ernst van de door u geschilderde situatie vindt het CGVS het moeilijk te aanvaarden dat u wachtte tot de geldigheid van uw visum verstreken was vooraleer uw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Te meer u aangeeft: "Je bent ontsnapt en je weet alles over het systeem, het land, hoe alles in elkaar zit. Je weet, hoort van vrienden, dat je familie bedreigd wordt, dat ze op zoek naar je zijn. Je weet wie je vijand is, dus gebaseerd op al deze elementen, weet je dat je leven echt in gevaar is." (CGVS p.14). U verwijst naar omstandigheden van voor uw vertrek op 10 januari 2018 waarop u zich baseerde dat uw

leven in gevaar was, het hoeft dan ook niet te verwonderen dat het CGVS uw reden dan ook niet aanvaardt om welke u pas dermate laat en bovendien in een ander land dan het land van uw aankomst een verzoek om internationale bescherming indient.

In het kader van wat u aangeeft over uw familieleden, dat ze omwille van uw problemen onder druk werden gezet, wil het CGVS het volgende opmerken. U geeft aan "Na mijn ontsnapping uit gevangenis, was mijn familie onder serieuze druk gezet, vooral zussen. Ik was bezorgd voor mijn jonge broers. … De persoonlijke dreiging aan mijn familie. … Sinds mijn vertrek, ontsnapping uit gevangenis, ze zochten me in alle kampen, ze vroegen familie altijd, waar is R. (…)." (CGVS p.13). U geeft daarenboven aan, wanneer u gevraagd werd hoe het momenteel met uw familie gaat "Op veiligheidsvlak, worden ze onder druk gezet door de autoriteiten. … Ze komen rondom ons huis, om te kijken of we terug naar huis gaan, of we aanwezig zijn. Ze kijken op een nare manier naar mijn broers en zussen. ... De Fatah autoriteit, ze sturen haar jongens. … Na mijn vertrek was de druk hevig op mijn familie, ze kwamen over mij vragen, ze doen dat nu nog, maar minder vaak. … Misschien weten ze nu dat ik gereisd had." (CGVS p.8). Nergens uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat uw familieleden, omwille van uw problemen, onder druk werd gezet (Vragenlijst CGVS punt 3). Daar uw problemen een weerslag hadden op uw familieleden, hoeft het niet te verwonderen dat de vaststelling dat u er niet ondubbelzinnig over gesproken heeft tijdens uw onderhoud op DVZ, uw beweerde vrees in ernstige mate ondermijnt. U geeft aan dat de veiligheid van uw familie meespeelde als reden van uw vertrek uit Libanon (CGVS p.13), er kan dan ook ontegensprekelijk verwacht worden, en zoals reeds werd aangestipt, dat u het feit dat uw familie onder druk werd gezet in een eerdere fase tijdens uw procedure om internationale bescherming vermeldt. U hier dan ook mee geconfronteerd, stelt u dit wel te hebben vermeld (CGVS p.13). Uw uitleg kan niet overtuigen, u was genuanceerd in uw verklaringen ten overstaan van DVZ en hebt hier geen enkele allusie op gemaakt. Daarenboven hebt u, toen u de kans werd geboden nog elementen toe te voegen, hier geen gebruik van gemaakt (Vragenlijst CGVS, punt 8). De vaststelling dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt in sterke mate de door u beweerde vrees.

Wat verder uw beweerde problemen ondermijnt is de vaststelling dat u geen coherente verklaringen heeft afgelegd aangaande uw beweerde verblijf in Beirout na uw ontsnapping uit de gevangenis (10 november 2017-10 januari 2018). In de eerste plaats merkt het CGVS op dat u bij de DVZ met geen woord gerept heeft over uw beweerde verblijf in Beirout. Zo staat bij de verklaringen bij DVZ, aangaande uw persoonsgegevens, vermeld dat u van uw geboorte tot uw vertrek op 10 januari 2018 in het vluchtelingenkamp Al Burj verbleef (Verklaringen DVZ punt 10). Bovendien heeft u bij de DVZ, toen u gevraagd werd naar uw vrees of het risico bij terugkeer, niet gesproken over uw verblijf in Beirout (Vragenlijst CGVS punt 3). Wanneer u tevens bij het CGVS gevraagd werd een opsomming te geven van alle plaatsen waar u verbleven heeft sinds uw geboorte tot aan uw definitief vertrek, geeft u aan: "Ik was geboren in Burj Al Shemali, daar gebleven tot mijn vertrek. Ik ging af en toe naar Beirout en Sour. En later keerde ik terug naar het kamp en voor altijd daar gebleven."(CGVS p.4). U gevraagd meer concreet in te gaan over de bewering dat u af en toe naar Beirout en Sour ging, zegt u "Mijn hele leven doorgebracht in het kamp, maar later, nadat ik met mijn werk begonnen was, ging ik naar Beirout, dat was in 2015. Maar ik verbleef daar niet, ik ging heen en terug, van werk naar huis en omgekeerd." (CGVS p.4). U bevestigt bovendien dat het CGVS het correct begrepen heeft dat u hoofdzakelijk in het kamp bleef en dat u enkel voor uw werk naar Beirout ging (CGVS p.4). Het hoeft niet te verwonderen dat de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Beirout hierdoor sterk wankelt en dat dit tevens uw geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Wat verder de door u beweerde vrees ondermijnt is de vaststelling dat u sinds uw ontsnapping uit de gevangenis op 10 november 2017 tot aan uw definitief vertrek op 10 januari 2018 geen concrete problemen heeft ondervonden, hoewel u aangeeft dat uw familie een oproepingsbrief ontving en dat u hoorde van de twee jongens die u hielpen ontsnappen dat u overal, in alle kampen, werd gezocht (CGVS p.13). Deze vaststelling ondermijnt mede de door u beweerde problemen. Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw verblijf in Beirout niet geheel onder de radar bleef. Zo geeft u aan dat u in een ziekenhuis behandeld werd en dat u daar drie nachten verbleef, u situeert dit rond het begin van december (CGVS p.11-13). Indien er dermate zwaar getild werd aan uw ontsnapping, wat niet onlogisch is gezien uw problemen reeds in 2014 begonnen en uw broer tevens in de problemen kwam (CGVS p.6, 12), kan er verwacht worden dat uw vervolgers alle mogelijke middelen zouden hebben ingezet om u te vinden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat Fatah samenwerkt met de Libanese autoriteiten "Ze werken samen, als Fatah iemand nodig heeft, of op zoek is naar iemand, vraagt ze dat aan de Libanese autoriteiten, en andersom ook. Ze hebben een deal tussen elkaar." (CGVS p.14).

Het hoeft bovendien niet veel betoog dat ook uw vertrek, twee maanden na uw ontsnapping, weinig verenigbaar is met de door u beweerde problemen. Indien u effectief, aldus uw verklaringen, een vrees heeft voor uw leven, kan er verwacht worden dat u eerder Libanon zou hebben verlaten. Het feit dat u dit pas deed twee maanden na uw ontsnapping, doet de wenkbrauwen fronsen. Met betrekking tot uw vertrek op 10 januari 2019 vindt het CGVS het daarenboven totaal niet aannemelijk dat u het risico neemt om via de luchthaven legaal te vertrekken (CGVS p.9). U hiermee geconfronteerd zegt u "Ja klopt, ik liep gevaar dat ik opgepakt zou worden. Ik wist het, maar ik heb het op mijn gemak geprobeerd. Ik ben doorgestapt, heb een steunverband aangedaan 'als decoratie' en ik was erdoor." (CGVS p.14). Het feit dat u het risico neemt om legaal via de luchthaven te vertrekken, vindt het CGVS niet aannemelijk in het kader van de door u beweerde problemen aangezien u er toch niet van uit kon gaan dat u niet in de problemen zou komen. Het feit dat u doorstapte en een steunverband droeg, doet niets af aan deze vaststelling. U geeft bovendien aan "Ze hebben wel een beetje streng gecheckt, en dan mocht ik door. … De documenten, paspoort enz." (CGVS p.9). Hieruit blijkt dat er een grondige controle werd uitgevoerd, het feit dat u probleemloos kon vertrekken, ondermijnt des te meer uw problemen.

Wat bovendien uw deelname betreft aan artistieke projecten in het buitenland, dient het volgende opgemerkt te worden. U geeft aan dat u na uw terugkeer uit Groot-Brittannië (2016) en België en Duitsland (2017) opgebeld werd door de Libanese autoriteiten om u te gaan aanmelden, maar dat u dit genegeerd heeft (CGVS p.12, 14). Hoewel u aangeeft dat de Libanese autoriteiten u de reden niet wilden meedelen tot wanneer u daar was, bent u dit zelf gaan analyseren "... Dus ze denken dat ik gesteund werd door buitenland om corruptie en chaos naar de kampen te brengen." (CGVS p.14). U voegt toe dat uw deelname aan activiteiten buiten Libanon hen zal doen denken dat u gesteund wordt door Europese instanties en dat u iets tegen hen zou willen doen (CGVS p.14). Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er bezwaarlijk nog geloof worden gehecht aan uw bewering door de Libanese autoriteiten te zijn geconvoceerd.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u er totaal niet in geslaagd bent uw vrees aannemelijk te maken. Het CGVS is dan ook van mening dat u de vluchtelingenstatus geweigerd dient te worden.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Uw originele recente Palestijnse identiteitskaart, de kopie van uw niet-recente Palestijnse identiteitskaart, de kopie van uw Libanese identiteitskaart en een kopie van uw UNRWA registratie hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De documenten die u neerlegt om uw artistieke activiteiten te ondersteunen, dienen op zich door het CGVS niet betwist te worden. Doch gezien bovenstaande argumentatie kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die u hieraan koppelt. Wat de convocatiebrief betreft, deze zou enkel een coherent en geloofwaardig asielrelaas kunnen ondersteunen, wat in uw hoofde niet het geval is. Uit de RX foto die u neerlegt, kunnen evenmin de omstandigheden en de oorzaak die u hieraan koppelt worden afgeleid.

De documenten in kader van uw procedure in Nederland en een kopie van de verblijfvergunning van uw broer worden niet betwist, maar doen niets af aan bovenstaande vaststellingen. U bent er niet in geslaagd om de appreciatie van het CGVS om te buigen met de door u neergelegde documenten. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u aangeeft dat u uw paspoort verscheurd heeft, omwille van de schrik die u had om teruggestuurd te worden (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen, en dit behoeft verder geen betoog, dat het feit dat u uw paspoort, een dermate belangrijk en essentieel document in de asielprocedure, verscheurt op fundamentele wijze afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid. Er wordt immers van een verzoeker om internationale bescherming verwacht dat hij een duidelijk beeld schetst van hoe en wanneer hij zijn land verlaten heeft, een gegeven waarvoor het neerleggen van een paspoort onontbeerlijk is.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/

rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of https://www.cgvs.be/nl) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geviseerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviseerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van

extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooide zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"*1. Overwegende dat het C.G.V.S. aan de verzoekende partij verwijt dat zij niet een begin van bewijs bijbrengt om haar verhaal geloofwaardig te maken;*

Dat eens de beslissing om het land te verlaten genomen was, heeft de verzoekende partij zich niet bekommerd met het verzamelen van documenten of getuigenissen die haar verhaal konden bewijzen;

Dat de verzoekende partij haar land is ontvlucht aangezien zij voor haar veiligheid vreesde en dat men in zo'n geestestoestand er niet aan denkt dat dit noodzakelijk is ;

Dat het past hieromtrent te herinneren, dat indien het bewijs zeker op de januari verzoekende partij rust, (H.C.R., "guide des procédures et critères pour déterminer le statut de réfugiés", Genève, 1979, p. 51, §196), de aanbreng ervan moet worden beoordeeld op een redelijke en proportionele manier gezien de zeer speciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt;

Dat eisen van een persoon die een reeks bedreigingen en geweld heeft ondergaan, dat hij het bewijs bijbrengt van al deze gebeurtenissen terwijl dit slachtoffer enkel tracht om zijn vel te redden, moet worden beoordeeld in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen;

Dat verzoekende partij daarenboven herinnert dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van zijn verhaal gezien de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees op vervolging, omringen;
Dat het een constante rechtspraak is dat de asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal;
Dat, wanneer er een twijfel blijft bestaan deze ten goede moet komen van de asielaanvrager;
Dat de verzoekende partij in de volgende paragrafen zal aantonen dat haar verhaal wel degelijk omstandig, coherent en geloofwaardig is;

De bestreden beslissing weigert het vluchtelingenstatuut in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet toe te staan.
Wanneer men de bestreden beslissing beschouwt, schendt verwerende partij dit artikel manifest.

De verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen.

Dit artikel stelt, dat als vluchteling wordt beschouwd:
"(…)"

Minstens voldoet verzoekende partij aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bepaald in het artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980:
"(…)"

A. Vrezen voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 iuli 1951.

A.1. De laatheid van de asielaanvraag

De verdedigende partij ontwikkelt een hele paragraaf met de verklaringen van de aanvrager over de laattijdige invoering van zijn asielaanvraag maar geef niet aan de rechte verklaring van de verzoekende partij.

Naast het feit dat het onjuist is om af te leiden uit het feit dat de verzoekende partij drie maanden voordat hij zijn asielverzoek indient, geen belang heeft bij zijn asielaanvraag, had hij tijdens zijn hoorzitting verklaard dat hij bang was voor worden verdreven door België.
(…)

Het is merkwaardig om op te merken dat het CGVS deze angst niet eens vermeldt, wat zeer reëel kan zijn in de geest van de verzoekende partij. Bovendien is dit element helemaal niet interessant om de tijdigheid van de vrees van de aanvrager te beoordelen. Het kan ons niet schelen of hij meteen asiel had moeten aanvragen. Het belangrijkste is om te beseffen dat hij om het asiel heeft gevraagd en dat hij voortaan de vrees heeft om te analyseren (de CGRA mist volledig de echte reden waarom er een risico is om vervolgd te worden).

De raadsman van de verzoekende partij heeft de indruk dat we proberen af te leiden van de echte redenen die er in dit geval toe doen. Het volgende punt zal dit proefschrift bevestigen. We gaan inderdaad de schuld geven dat we niets tegen de Offices of Foreigners hebben gezegd, terwijl de echte autoriteit die bevoegd is om dit te evalueren de CGVS is. Het is onmogelijk om alles in 15 minuten te zeggen (de tijd die asielzoekers hebben om hun verhaal uit te leggen). Het is daarom normaal dat de verzoekende partij de kern van de zaak raakt en, zonder dit uitdrukkelijk te doen, de consequenties die dit voor zijn familie heeft gehad, onder druk zette.

A.2. Verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken

In verband met de opzetting van druk op zijn familie Hier richt de verdedigende partij zich op een detailpunt: hij zou deze informatie niet aan de Dienstvreemdelingenzaken hebben doorgegeven. False. Verzoekende partij legt uit dat hij dat heeft gezegd, maar blijkbaar niet is ingeschreven of verkeerd begrepen.

Het is duidelijk dat de verdedigende partij geen uitleg schrijft op de bestreden beslissing terwijl het toch geldig is.

Hieraan moet ook worden toegevoegd dat de enige autoriteit die bevoegd is om het hele verhaal te kennen, de CGVS is. Inderdaad de tegenpartij is de belangrijkste en enige instantie die de bevoegdheid om alle de redenen te kunnen onderzoeken. De raadsman van de verzoeker begrijpt niet waarom - hoewel hij dit ter terechtzitting bij de CGVS vermeldt - het een feit zou zijn dat de geloofwaardigheid van het verhaal zou verminderen, vooral omdat het een inbreuk is naar de Dienstvreemdelingenzaken omdat zij hem niet hebben geregistreerd terwijl dit door de verzoekende partij werd vermeld. Hier is wat hij verklaard op het interview bij de CGVS op pagina 8:
(…)

De vraag die hem aan het begin van de hoorzitting werd gesteld, richt zich op "de essentie van zijn verzoek". Het is daarom onmogelijk voor hem om te weten dat we verwachten dat hij alles vanaf het begin vertelt. (Gehoord van verzoeker op pagina 2)
(…)

Een ander element dat ook het feit ondersteunt dat er begripfouten waren binnen de Dienstvreemdelingenzaken, is het feit dat hij een element had gecorrigeerd dat hij belangrijk vond met betrekking tot zijn broer en de betrokkenheid van de verzoekende partij als hoofd van het theaterproject "Tabak Nizamak". Het is duidelijk dat, zoals de verzoekende partij heeft gecorrigeerd, dit in de bestreden beschikking helemaal niet is vermeld. (Gehoord van verzoeker op pagina 2)
(…)

Bovendien laat het zien dat als hij dacht dat dit van cruciaal belang was voor de CGVS, hij zou hebben herhaald dat zijn familie sinds zijn vertrek onder druk stond. Nogmaals, dit element mist het punt dat het is om de actualiteit van de vrees te evalueren van een kunstenaar die een tournee in Europa heeft gemaakt om levensomstandigheden in Palestijnse kampen in Libanon aan de kaak te stellen. Alle elementen ervan zijn voldoende om de goede vertrouw van de verzoekende partij met betrekking tot dat element aan te tonen.

In verband met zijn verblijf in Beirout na zijn ontsnapping

Nogmaals, de verweerder probeert de schijn te wekken dat de omissies door de verzoekende partij opzettelijk zijn, terwijl dit niet het geval is. Een van de beste bewijzen is dat de verzoeker naar deze aflevering verwijst (Verslag van Gehoor, p. 12) en dat deze consistent is met de rest van zijn verhaal.
(…)

Met betrekking tot de bewering dat "geen word gerept heeft over zijn verblijf in Beirout in de DVZ vragenlijst" verwijst de raadsman van de verzoekende partij naar de ontwikkeling van de vorige punt in verband met de opzetting van de druk op zijn familie. De raadsman van de verzoekende partij ziet niet de redenen waarom de verzoekende partij zulke elementen opzettelijke verbergt aan de Dienstvreemdelingenzaken.

Toen asielzoekers bovendien worden gevraagd waar ze woonden voordat ze naar België kwamen, denken ze natuurlijk aan hun gebruikelijke verblijfplaatsen en niet aan de woning waar ze zich een tijdje verborgen hielden. Het is een fout die iedereen kan begrijpen zonder het hele verhaal systematisch in twijfel te trekken. Het gaat om een goede verklaring in dat geval voornamelijk omwille van het feit dat hij riep het spontaan op in het deel van zijn vrije verhaal waarin hem in het bijzonder wordt gevraagd geen detail weg te laten. ("Het is belangrijk dat deze zo uitgebreid mogelijk aan bod komen zodat de nood aan internationale bescherming degelijk beoordeeld kan worden", Verslag van gehoord van de verzoekende partij, p. 12).

De motivatie zal dan op zoek gaan naar verschillende verklaringen om het feit te ondersteunen dat hij het niet eerder heeft genoemd. De procedure is opzettelijk misleidend omdat de tegenpartij passages gebruikt waar hem werd gevraagd waar de verzoekers tijdens zijn levensjaar in Libanon had gewoond. Al zijn verklaringen dienen echter om de verklaring aan te tonen dat hij op geen enkel moment duidelijk rechtstreeks werd gevraagd of hij elders had verbleven voordat hij naar België was gevlucht. De hoofdzaak reden waarom hij heeft niet dat vermeld, is vooral omdat de stad Beiroet al een plaats was waar ze verbleven al voor het begin van zijn problemen.

Tot nu toe zal uw Raad vaststellen dat er geen feiten zijn betrokken bij de verklaringen van de verzoekende partij, maar eerder conclusies trekken uit wat hij had moeten zeggen en wanneer hij om het te zeggen. Er is dus geen objectief element om de stelling van de tegenpartij te ondersteunen. De tegenpartij vertrouwt uitsluitend op de beoordeling van de tijd om te twijfelen aan het verhaal van de verzoekende partij. In de praktijk is niets aantoonbaar in termen van gebrek aan geloofwaardigheid. De CGVS is slechts een deel van de indruk die normaal niet in het spel komt bij de beoordeling van een vreest voor terugkeer naar het land van herkomst.

A.3. Geen concrete middelen zouden hebben ingezet om de verzoekende partij te vinden

Op dit punt laat de tegenpartij een deel van de getuigenis van de verzoekende partij achter, waaruit blijkt dat er gebeurtenissen hebben plaatsgevonden, maar dat de CGVS dit niet wil benadrukken.

Eerst wordt er opgemerkt dat de tegenpartij het vrij verhaal nooit citeert. De verzoekende partij biedt echter enkele elementen van antwoorden die niet zijn onderzocht. (Verslag van gehoord, p. 12)
(…)

Vervolgens legde hij uit dat er overal in de kampen mensen naar hem op zoek waren, waar ze wisten dat de aanvrager werkte. De tegenpartij lijkt de zin te vergeten die hij in andere paragrafen van de motivatie van deze bestrede beslissing heeft benadrukt, maar die illustreert dat de autoriteiten concrete middelen zouden hebben ingezet om de verzoekende partij te vinden. Inderdaad, heeft de verzoekende partij duidelijker vastgesteld dat
"(…)" (Verslag van gehoord. p. 13)
"(…)" (Verslag van gehoord. p. 8)

De raadsman van de verzoekende partij kan helemaal niet zien hoe de elementen tussen zijn ontsnapping en zijn aankomst in België anders kunnen worden gedefinieerd dan als het gebruik van concrete middelen om de verzoekende partij te vinden.

Met betrekking tot het verblijf in het ziekenhuis gedurende drie nachten, wordt het duidelijk geïmpliceerd dat de twee Fatah-jongeren ervoor zorgden dat het ziekenhuis de autoriteiten niet waarschuwde door de betaling van het verblijf in het ziekenhuis ("(…) de jonge heeft me mee naar dokter genomen, die zei, operatie, schoque, hoe moet ik operatie ondergaan terwijl ik vervolgd word. Mijn vriend heeft alles geregeld, operatie betaald. ik was drie nachten in ziekenhuis (…)" Verslag van gehoord op pagina 12) Anderzijds toont de motivering van de beslissing in deze paragraaf duidelijk aan dat Fatah samenwerkte met de Libanese autoriteit. Het kan dus niet langer worden in betwist genomen door de tegenpartij.

De CGVS geeft toe dat de verzoekende partij gelijk is toen hij verklaard dat "(…)" (Verslag van gehoord, p. 14)

A.4. Twee maanden niet snel genoeg voor de tegenpartij en zijn legale vertrek niet mogelijk

De CGVS verwijt ook dat "[h]et hoeft bovendien niet veel betoog dat ook uw vertrek, twee maanden na uw ontsnapping, weinig verenigbaar is met de door u beweerde problemen. Indien u effectief, aldus uw verklaringen, een vrees voor zijn leven, kan er verwachten worden dat u eerder Libanon zou hebben verlaten. Het feit dat u dit pas deed twee maanden na uw ontsnapping, doet de wenkbrauwen fronsen."

De raadsman van de verzoekende partij wil erop wijzen dat de tegenpartij nu van mening is dat de bedreigingen of de vrees geloofwaardig is bij het beoordelen van de tijd die het zou hebben geduurd voordat de verzoekende partij het land had verlaten. Men ziet niet hoe twee maanden, waaronder drie dagen voor een operatie wegens ernstige misbruiken in de gevangenis, niet geloofwaardig is of geen blijk geeft van de vrees voor zelfgenoegzaamheid.

De motivatie van de verwerende partij hier is puur subjectief. Hoe kan de verzoekende partij zich in dat verband rechtvaardigen? Het is onmogelijk om aan te tonen dat de twee maanden vergelijkbaar zijn met de tijd die nodig is om een haastig vertrek wegens vervolging voor te bereiden. Het gezond verstand is dat twee maanden kunnen verbergen en legaal het land kunnen verlaten is niet onmogelijk, vooral omdat de andere partij zijn vertrek legaal de schuld zal geven.

Er is een flagrante tegenstelling tussen het feit dat de verzoeker zich had moeten haasten om het land te verlaten en tegelijkertijd te zeggen dat hij niet legaal in zijn exit gelooft, omdat hij het risico liep door de Libanese autoriteiten te worden betrapt.

De theorie van de verzoeker en zjjn raadsman is dat hij in feite, terwijl hij twee korte maanden wachtte, de grens legaal kon oversteken. De verzoeker herkende dat hij risico nam in verbant met zijn laatste reis naar Europa voor zijn veiligheid. Vanaf het moment dat de verzoekende partij hier verblijft in België betekent dat misschien de Libanese autoriteiten van de luchthaven niet op de hoogte waren of misschien hebben ze een fout begaan door het laten gaan van de verzoekende partij. Het blijkt ook uit dat het was ook zijn vriend (een Fatah lid) die de reis heeft geregeld en gereserveerd. Inderdaad geeft hij nog toe dat "De Libanese Staat wist niet dat ik Belgisch visum had. dat had ik op Belgische ambassade verregen. Ik had alles goed nagedacht voor vertrek" (Verslag van gehoord op pagina 14) en

dat "(...) ik bleef binnen, ik ging wel naar ziekenhuis voor operatie, en later behandeling thuis. Het eten werd door mijn vriend gebracht. Hij heeft alles voor mij geregeld en gereserveerd tot vertrek. enige stap buiten was naar de luchthaven" (Verslag van gehoord op pagina 14). Het is niet onlogisch of onmogelijk dat de vriend van de verzoeker ondernam stappen in de luchthaven om zeker te zijn dat hij de grens in alle veiligheden oversteek en dat de Libanese Staat niet op de hoogte waren noch van de afgifte voor de Schengen zone door de Belgisch autoriteiten noch voor welke lengte, vooral omdat de verzoekende partij een visum voor een bepaalde periode van zes maanden (11/09/2017 tot 11/03/2018) had verkregen.

Hoe dan ook, het feit blijft dat de belangrijkste vraag die moet worden opgesteld niet is waarom hij legaal via de luchthaven vertrokken is, maar wat gebeurt er in geval van terugkeer naar de grenspost van Libanon voor een kunstenaar van Palestijnse oorsprong die de levensomstandigheden in al de Palestijnse kampen in Libanon aan de kaak stelt via zijn theatrale projecten.

Bovendien heeft de verzoekende partij aangetoond via een aantal folders dat hij een rondreis door Europa heeft gemaakt met projecten dat schendingen van de mensenrechten in Libanon in het Palestijnse kamp belicht.

A.5. Artistieke projecten in het buitenland en steun van Europese landen

De raadsman van de verzoekende partij begrijpt het probleem van dit argument absoluut niet. Hoewel het waar is dat hij weigerde deel te nemen aan mondelinge oproeping door de autoriteiten, lijkt de verwerende partij in zijn betoog te vergeten dat de verzoeker toch gedurende drie dagen werd vastgehouden gefolterd en ondervragen in een gevangenis, waardoor hij mogen afleiden wat de autoriteiten vanaf het begin wilden. In geen geval gaat het om veronderstellingen van de zijde van de verzoekende partij, zoals de motivatie van de bestrede beslissing impliceert, door de eigen woorden van de verzoekende partij te gebruiken.

Het is inderdaad vrij duidelijk dat het feit dat de levensomstandigheden van de Palestijnen in de kampen in Libanon aan de Europese macht worden opgezegd, de indruk kan wekken dat de verzoeker wordt ondersteund door misschien een Europese regering of een internationale NGO etc.

In ieder geval, in de ogen van zowel de Libanese autoriteiten als de bewegingen die aanwezig zijn in de Palestijnse kampen, zoals Fatah, Hamas, Hezbollah enz., de tentoonstelling projecten in het buitenland brengen leed tot eer van het land. Volgens hen (Fatah, Hamas, Hezbollah en de Libanese autoriteiten) is het daarom lang om iemand kwijt te raken die vecht voor mensenrechten in de Palestijnse kampen in Libanon.

Er wordt niet betwist dat hij deel uitmaakt van een theatergroep. Evenmin wordt betwist dat hij er verantwoordelijk voor was en dat de naar Europa uitgevoerde projecten te maken hadden met gevoelige kwesties voor de Libanese autoriteiten en de bewegingen in de Palestijnse kampen.

A.6. Angst voor vervolging onder het Verdrag van Genève van 28 juli 1951

De situatie van verzoeker valt binnen het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, dat in artikel 1 de persoon omvat die "uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit".

De analyse van de CGRA van de hierboven genoemde kwesties heeft de neiging om alles te benadrukken dat volgens hem niet tijdelijk in het verhaal past, zonder ooit een flagrante tegenstrijdigheid te benadrukken. Hij neemt echter niet de moeite om op te stellen wat de neiging heeft om de versie van de verzoeker te accrediteren.

Er kan niet worden getwijfeld aan de onzekerheid van drie dagen gevangenisstraf, zijn ontsnapping en de oproepingsbrief. Verschillende delen van zijn verhaal lijken door de verdachte niet te worden betwist wat ondermijnt de motivatie van de bestreden beslissing over al de vorige punten (A.I tot A.5). Terwijl dit in zijn gratis verhaal verklaarde:
(…)

Het is duidelijk dat de tegenpartij de moeite niet heeft genomen om de marteling en mishandeling gedurende de drie dagen van opsluiting te onderzoeken, wat schadelijk is.

Uw Raad heeft de gelegenheid gehad om te verduidelijken dat het begrip "behorend tot een sociale groep" een belangrijke rechtspraktijk evolutie heeft ondergaan (Arrest CCE nr. 56.736 van 24 februari 2011), die geneigd is toe te geven dat « le groupe social peut se définir à partir de l'existence de caractéristiques innées et immuables, telles que le sexe (Cour fédérale du Canada, arrêt Ward vs Canada ; house of Lords, Islam Vs Secretary of State for the The Home Département, Regina vs Imigration Appeal Tribunal and another ex parte Shah IJRL, 1999, p. 496).

Het is bekend dat paletsijnen in Lebanon - evan als hij bezit de Libanese nationaliteit – en mensenrechtelijk verdediger kwetsbare sociale catégories zijn en bovendien heeft de verzoekende partij een tentoonstelling die deze levenomstandigheden aan de kaar stelt.

De gewelddadigheden die door de verzoekende partij worden beschreven, kunnen als vervolgingen worden beschouwd zoals uiteengezet in artikel 48/3, §2, lid 2, letter a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld] en (b) [wettelijke, administratieve, politiële en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd] van de wet van 15 december 1980.

Deze vrees - die actueel is - wordt niet onderzocht door de CGVS.

B. Artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 (vorige vervolgingen)

Bovendien wil de verzoekende partij de inhoud van artikel 48/7 in herinnering roepen, waarin dat uitdrukkelijk staat dat "(…)"

De CGVS heeft dit beginsel geschonden, dat vereist dat rekening wordt gehouden met het feit dat een asielzoeker in het bijzonder reeds is vervolgd of ernstige schade heeft geleden als een ernstige aanwijzing voor de gegronde vrees voor vervolging of vervolging van de eiser. het reële risico op ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om te geloven dat deze vervolging of ernstige schade niet opnieuw zal gebeuren.

De woorden, het verblijf in een gevagenis en het bovengenoemde bewijsmateriaal (onderaan de rx foto en de convocatie) leiden tot de conclusie dat het in dit geval al is vervolgd en ernstige schade heeft geleden, wat de toepassing van artikel 48/7 van het verdrag verklaart. Wet van 15 december 1980 (voorheen 57 / 7bis) (In deze zin: CEC nr. 89.553 van 11 oktober 2012). De raadsman van de verzoekende partij stelt ten sterkste vast dat de protection officer de verschillende martelingen die hem zijn aangedaan niet heeft onderzocht, noch hoe vaak. Deze elementen zullen echter waarschijnlijk licht werpen op zowel de detentieomstandigheden als de geleden vervolging

Het is echter duidelijk dat de beslissing niets zegt over de risicio in het geval van een terugkeer naar Lebanon. De verwerende partij heeft niet onderzocht de mogelijkheid dat Lebanon het verblijf van de verzoekende partij in Europe ziet als een bewijs van zijn band met Europese autoriteiten of met Internationaal NGO.

De verwerende partij lijkt eraan te vergeten dat de broer van verzoekende partij al was vervolgd omdat hij de oprichter was van het artiestieke gezelschap « Tabak Nizamak ». Er was niettemin geen rekening met deze element gehouden.

Evenmin is er geen rekening met de documenten meer gehouden ter ondersteuning van zijn verzoek tot internationale bescherming. De motivering van de beslissing komt niet terug op de waarde van de convocatie van 17 november 2017. de waarde van zijn broer die ook artiestieke betrokken is in de gezlechap van "TabakNizamak", de waarde van de inhoud van de toneelstukjes rond een aantal europese land voor het begin van zijn problemen met de Libanese autoriteiten en met de bewering Fatah die de macht oefent in de palestijnse kampen, de RX van zijn hand om de schade van de foltering aan te tonen en de folders van deelname aan Europese projecten.

Uit de motievering van de bestreden beslissing kunt Uw Raad af te leiden dat niks wordt in betwisting genomen.

De CGVS verwijt dat "wat de convocatiebrief betref, deze zou enkel een coherent en geloofwaardig asielrelaas kunnen ondersteunen, wat in uw hoofd niet het geval is. Uit de RX foto die u neerlegt kunnen evenmin de omstandigheden en de oorzaak die u hieraan koppelt worden afgeleid". Wat documenten betreft, het is puur en alleen een dwingende verklaring van de andere partij. Niets in zijn verklaringen, in de tijdelijkheid van de gebeurtenissen, maakt het mogelijk zijn opmerkingen in twijfel te trekken.

Om de documenten af te wijzen, baseert de tegenpartij zich op de voorgaande punten (namelijk De laatheid van de asielaanvraag (die geen invloed heeft op de documenten) de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken versus verklaringen bij de CGVS die niet tegenstijdig zijn (geen invloed heeft op de waarde van de documenten) geen concrete middelen zouden hebben ingezet om de verzoekende partij te vinden maar dat is een valse opmerkingenlas we hebben dat bewijzen op punt 3 (geen invloed heeft op de waarde van de documenten) twee maanden niet snel genoeg voor de tegenpartij en zijn legale vertrek niet mogelijk zijn subjectief elementen van de zijde van de verwerende partij (geen invloed heet op de waarde van de documentent), artistieke projecten in het buitenland en steun van Europese landen is een argumenten die op de zijde van de verzoekende partij stond (geen invloed heeft op de waarde van de documenten).

Bovendien heeft de verwerende partij geen tegenstrijfdigheden tussen zijn verklaring gedurende al de tijdstip van de hele procedure en de verklaring zijn coherent en gelijk aan de documenten. Dus, Uw Raad moet rekening houden met deze documenten of de CGVS dwingen om zijn documenten te overwegen of om concreet uit te leggen hoe ze niet geloofwaardig zijn. Beweren, zoals de verdedigende partij, betekent dat het de verzoekende partij onmogelijk is om iets te bewijzen, omdat het ervan uitgaat dat alles vals is. Er is echter niets concreets en objectiefs om deze bevestiging te ondersteunen

De aangevoerde documenten door verzoekende partij leiden tot de conclusie dat verzoekster in het onderhavige geval al is vervolgd en ernstige schade heeft geleden, hetgeen de toepassing van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 verklaart. (voorheen 57/7bis) (In deze zin: CCE n ° 89.553 van 11 oktober 2012)

Daarom begaat het CGVS duidelijk een beoordelingsfout door deze elementen niet te beschouwen als een ernstige aanwijzing voor de gegronde vrees van de verzoeker om opnieuw vervolgd te worden of nieuwe ernstige inbreuken te lijden.

C. Het voordeel van twijfel

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is over de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « (…) »
(vrije vertaling : « onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, kan de vraag die moet beslecht worden in het stadium van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het statuut van de vluchteling definitief samengevat worden als te weten of de verzoeker al dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van een van de motieven die geviseerd worden door de Conventie van Genève : dat indien het onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan. in de regel, een fase betreft noodzakelijk om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt : dat in het geval waarin een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van de verzoeker. het uiten van deze twijfel er niet van ontheft zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden die ondanks deze twijfel, voldoende kan aangetoond worden door elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden. » (zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RVV n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RVV n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, « (…) »

(vrije vertaling : « Het is mogelijk dat nadat een verzoeker zich echt heeft ingespannen om de feiten die hij aanbrengt te bewijzen, bepaalde van zijn verklaringen toch niet eenvoudig aangetoond worden ... een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn zaak « bewijzen » en indien dit een absolute voorwaarde zou geweest zijn, dan hadden de meeste vluchtelingen nooit erkend geweest. Het is dus vaak noodzakelijk aan de verzoeker het voordeel van de twijfel te geven. ») (Punt 203 van de UNHCR gids)

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming (RVV, n°891 dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RVV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag)

De CGVS heeft de zaak niet in haar totaliteit bestudeerd en schendt dus artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 bestudeerd.

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Aangezien het CGVS geen rekening heeft gehouden met alle elementen van de zaak, schendt het Commissariaat het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

D. Vrees op basis van een reëel risico van ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980

Verzoekende partij puur een middel uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de CGVS de feiten waarop artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betrekking heeft, heeft onderzocht om vast te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekster was geweigerd. Het gaat dus voorbij aan de reikwijdte van deze bepaling voor zover "ook marteling of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing ernstige schade oplevert. Het geleden lichamelijke en geestelijke geweld ondergaat door verzoekende partij is ongetwijfeld de definitie van onmenselijke of vernederende behandeling" (artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 in de zin van de Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Aangezien de tegenpartij een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid;

Dat, in overeenstemming met de Gonventie van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15.12.1980, zelfs indien de tegenpartij beschouwde dat de asielaanvraag niet gegrond was in de zin van de status voor vluchtelingen, diende ze toch haar beslissing te motiveren onder het oogpunt van de subsidiaire bescherming gezien de feiten toelaten te denken dat de verzoekster een werkelijk risico loopt van zware aantasting en haar fysische integriteit

Dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van "subsidiaire bescherming" en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt;

Dat het de verzoekende partij toekomt het bewijs te leveren van een werkelijk risico van zware bedreigingen in geval van terugkeer, dat het risico zich kan materialiseren onder de vorm van folteringen of onmenselijke of degraderende behandelingen;

Dat de verzoekende partij herinnert aan wat aangehaald werd tijdens haar verhoor op het CGVS en houdt vol dat het risico goed en degelijk bewezen is;

Dat de beslissing van het CGVS dient vernietigd te worden en de verzoekster de status toe te kennen van vluchteling en ten subsidiaire titel haar de subsidiaire beschermingsstatus te geven;

Dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van "subsidiaire bescherming" en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt;"

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
"*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht. Bovendien – en ten overvloede – kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven over de toepassing van artikel 1, D van het Verdrag van Genève volledig ongemoeid laat:

"*Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Libanon de bijstand van de UNRWA verkreeg, u geeft aan dat u van UNRWA onderwijs genoten heeft (CGVS p.4). De vaststelling dat u bij de UNWRA geregistreerd staat als Palestijns vluchteling, betekent niet dat het CGVS ipso facto artikel 1D van de vluchtelingenconventie moet toepassen. Immers, wanneer een verzoeker, zoals u, de nationaliteit verworven heeft van een derde land, in casu Libanon (CGVS p.3, 4), geniet hij de bescherming van dat land en valt hij niet langer onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*"

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade nu (i) het gedrag dat hij stelde na zijn definitieve aankomst in België de door hem beweerde vrees ondermijnt, (ii) nergens uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) blijkt dat zijn familieleden omwille van zijn problemen onder druk werden gezet, (iii) hij geen coherente verklaringen heeft afgelegd over zijn beweerde verblijf in Beirout na zijn ontsnapping uit de gevangenis, (iv) hij sinds zijn ontsnapping uit de gevangenis op 10 november 2017 tot aan zijn definitief vertrek op 10 januari 2018 geen concrete problemen heeft ondervonden, hoewel hij aangeeft dat zijn familie een oproepingsbrief ontving en dat hij hoorde van de twee jongens die hem hielpen ontsnappen dat hij overal, in alle kampen, werd gezocht, (v) zijn vertrek, twee maanden na zijn ontsnapping, weinig verenigbaar is met de door hem beweerde problemen, (vi) er bezwaarlijk geloof kan worden gehecht aan zijn bewering door de Libanese autoriteiten te zijn geconvoceerd, en (vii) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt

uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart in Libanon problemen te hebben gekend omwille van zijn betrokkenheid bij de vereniging 'Tabak Nizamak', een artistiek gezelschap waarvan zijn broer een van de oprichters was. Hij zou hierdoor in 2014 op straat beledigd zijn geweest door aanhangers van Fatah, in 2016 en 2017 een telefonische oproep hebben gekregen van de Libanese autoriteiten om zich aan te melden en in november 2017 door gewapende mannen van Fatah zijn gearresteerd. Op de derde dag van zijn arrestatie zou verzoeker zijn kunnen ontsnappen, waarna hij in Beirout zou zijn ondergedoken tot zijn vertrek naar België op 10 januari 2018. In de tussentijd zou verzoeker drie nachten verbleven hebben in het ziekenhuis, waar hij een operatie onderging, en zou de familie van verzoeker een document ontvangen hebben waarin vermeld stond dat hij naar het bureau van Fatah diende te komen.

De Raad stelt vast dat verzoeker met betrekking tot de kern van zijn vluchtrelaas, met name zijn arrestatie door gewapende mannen van Fatah, geen enkel stavingstuk voorlegt. Wat betreft het stuk dat verzoeker voorlegt van de convocatie die zijn familie vanwege Fatah op 15 november 2017 zou hebben ontvangen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 13, map met 'documenten', nr. 8), merkt de Raad op dat uit de vertaling hiervan blijkt dat naar verzoeker meerdere brieven en verwittigingen werden gestuurd (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoeker heeft evenwel noch bij de DVZ, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gewag gemaakt van brieven die naar hem zouden zijn verstuurd. Bovendien blijkt deze convocatie blijkens de vertaling ervan afkomstig te zijn van de Palestijnse bevrijdingsorganisatie te Libanon en niet van Fatah, zoals verzoeker beweert.

De documenten die verzoeker tijdens de administratieve procedure voorlegde om zijn artistieke activiteiten te ondersteunen (adm. doss., stuk 13, map met 'documenten', nrs. 5, 6, 7 en 11), tonen verzoekers betrokkenheid bij de vereniging 'Tabak Nizamak' aan. Zij leveren evenwel geen bewijs van de problemen die verzoeker omwille van deze betrokkenheid ondervonden zou hebben.

De tijdens de administratieve procedure voorgelegde identiteitsdocumenten (adm. doss., stuk 13, map met 'documenten', nrs. 1, 2, 3 en 4) hebben betrekking op verzoekers identiteit en herkomst, die *in casu* dan ook niet in twijfel worden getrokken, doch niet op de door hem voorgehouden problemen.

Op de röntgenfoto's die verzoeker voorlegt (adm. doss., stuk 13, map met 'documenten', nr. 9) is twee keer een linkerhand te zien. Deze foto's zijn vooreerst niet gedateerd en uit niets blijkt dat dit verzoekers hand betreft. Bovendien – zo zou worden aangenomen dat het verzoekers hand betreft – kunnen de door verzoeker voorgehouden oorzaak van de kwetsuren die uit deze foto's blijken en de omstandigheden waarin deze kwetsuren werden opgelopen hieruit niet worden afgeleid.

De documenten in kader van verzoekers procedure in Nederland (adm. doss., stuk 13, map met 'documenten', nr. 10) tonen aan dat verzoeker ook in Nederland om internationale bescherming heeft verzocht. Dit gegeven toont de door hem voorgehouden problemen in Libanon evenwel niet aan. Deze problemen worden evenmin aangetoond door de door verzoeker voorgelegde verblijfvergunning van zijn broer (*Ibid.*, nr. 12).

Gelet op wat hierboven is uiteengezet, kunnen de voormelde stukken op zich niet volstaan om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Dat verzoeker zich nadat hij beslist had om zijn land te verlaten niet bekommerd had met het verzamelen van documenten of getuigenissen die zijn verhaal kunnen bewijzen, doet hieraan geen afbreuk. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast door zijn verklaring dat hij zijn paspoort verscheurd heeft omwille van zijn angst om te worden teruggestuurd (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Aldus biedt verzoeker geen inkijk in het tijdstip waarop en de omstandigheden waarin hij zijn land van herkomst heeft verlaten.

Daarbij komt dat de door verzoeker voorgehouden vrees tevens ondermijnd wordt door zijn gedrag na zijn definitieve aankomst in België. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:
"*Zo stelt het CGVS vast dat u eerst een drietal maanden in België verbleef om vervolgens naar Nederland door te reizen en daar voor het eerst, in april 2018, internationale bescherming aan te vragen (CGVS p.9; Verklaring DVZ punt 22). Als verklaring hiervoor geeft u aan dat u in de periode dat u in België was geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat u bang was, gezien uw geldig visum, dat u teruggestuurd zou worden naar Libanon (CGVS p. 9). Wanneer iemand een gegronde vrees voor vervolging heeft kan er verwacht worden dat hij zo snel als mogelijk om bescherming verzoekt. Dat u gedurende drie maanden wacht en u daarenboven niet in België, uw land van aankomst, maar in Nederland uw verzoek om bescherming indient, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde. In dit kader geeft u bovendien aan dat u niet uit Libanon vertrokken bent met de intentie om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, "Mijn plan was, ik was blij dat ik een visum had en paspoort op zak. En dat ik buiten Libanon was, ik was gerust, blij en gelukkig. Ik had geen plan toen." (CGVS p.9). U geeft aan dat u pas besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen wanneer uw visum niet meer geldig was: "Later, nadat ik nagedacht had en visum niet meer geldig was. Daarom. Ik moest, ik kon niet hele leven niet officieel blijven." (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze bewering uw vrees in ernstige mate ondermijnt. U tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wat u er concreet toe heeft aangezet om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zegt u "Mijn leven was in gevaar, ze verbieden om binnen de Palestijnse kampen te komen." (CGVS p.13). U gevraagd op wat u zich baseert dat uw leven bij terugkeer in gevaar is, zegt u "Als iemand je in elkaar komt slaan en je komt bedreigen, hoezo is je leven dan niet in gevaar?" (CGVS p.13). U gevraagd wat in uw hoofd de klik heeft gemaakt die u er uiteindelijk toe heeft aangezet om dan toch uw verzoek om internationale bescherming in te dienen daar u aangeeft dat u niet met die intentie vertrokken bent, geeft u aan "Ik was bang voor mijn leven, ze zochten me overal in alle kampen. Libanon is groot, enig land op aarde waar je gemakkelijk vermoord kan worden. Tweede reden, mijn schrik voor de veiligheid van mijn familie, zolang ik daar was, voor hun ogen, zouden ze mijn familie vervolgen." (CGVS p.13). Gezien de ernst van de door u geschilderde situatie vindt het CGVS het moeilijk te aanvaarden dat u wachtte tot de geldigheid van uw visum verstreken was vooraleer uw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Te meer u aangeeft: "Je bent ontsnapt en je weet alles over het systeem, het land, hoe alles in elkaar zit. Je weet, hoort van vrienden, dat je familie bedreigd wordt, dat ze op zoek naar je zijn. Je weet wie je vijand is, dus gebaseerd op al deze elementen, weet je dat je leven echt in gevaar is." (CGVS p.14). U verwijst naar omstandigheden van voor uw vertrek op 10 januari 2018 waarop u zich baseerde dat uw leven in gevaar was, het hoeft dan ook niet te verwonderen dat het CGVS uw reden dan ook niet aanvaardt om welke u pas dermate laat en bovendien in een ander land dan het land van uw aankomst een verzoek om internationale bescherming indient.*"

Uit de bovenstaande motieven blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers verklaring dat hij bang was om door België verdreven te worden en om naar Libanon teruggestuurd te worden. De Raad ziet bovendien niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming zou moeten vrezen om te worden teruggestuurd naar Libanon, nu hij dan net beschermd is tegen refoulement. Verzoeker acht de laattijdigheid van het indienen van zijn verzoek niet interessant bij de beoordeling ervan, doch gaat eraan voorbij dat de wetgever dit – blijkens artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet – anders ziet.

Bovendien wordt het verzoek niet afgewezen louter op grond van het feit dat dit niet zo snel mogelijk ingediend zou zijn. In de bestreden beslissing worden immers nog verschillende andere gronden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat verzoeker er niet in geslaagd is het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo wordt in de bestreden beslissing nog gewezen op de volgende omissies in verzoekers verklaringen:
"*In het kader van wat u aangeeft over uw familieleden, dat ze omwille van uw problemen onder druk werden gezet, wil het CGVS het volgende opmerken. U geeft aan "Na mijn ontsnapping uit gevangenis, was mijn familie onder serieuze druk gezet, vooral zussen. Ik was bezorgd voor mijn jonge broers. … De persoonlijke dreiging aan mijn familie. … Sinds mijn vertrek, ontsnapping uit gevangenis, ze zochten me in alle kampen, ze vroegen familie altijd, waar is R. (…)." (CGVS p.13). U geeft daarenboven aan, wanneer u gevraagd werd hoe het momenteel met uw familie gaat "Op veiligheidsvlak, worden ze onder druk gezet door de autoriteiten. … Ze komen rondom ons huis, om te kijken of we terug naar huis gaan, of we aanwezig zijn. Ze kijken op een nare manier naar mijn broers en zussen. ... De Fatah autoriteit, ze*

sturen haar jongens. … Na mijn vertrek was de druk hevig op mijn familie, ze kwamen over mij vragen, ze doen dat nu nog, maar minder vaak. … Misschien weten ze nu dat ik gereisd had." (CGVS p.8). Nergens uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt echter dat uw familieleden, omwille van uw problemen, onder druk werd gezet (Vragenlijst CGVS punt 3). Daar uw problemen een weerslag hadden op uw familieleden, hoeft het niet te verwonderen dat de vaststelling dat u er niet ondubbelzinnig over gesproken heeft tijdens uw onderhoud op DVZ, uw beweerde vrees in ernstige mate ondermijnt. U geeft aan dat de veiligheid van uw familie meespeelde als reden van uw vertrek uit Libanon (CGVS p.13), er kan dan ook ontegensprekelijk verwacht worden, en zoals reeds werd aangestipt, dat u het feit dat uw familie onder druk werd gezet in een eerdere fase tijdens uw procedure om internationale bescherming vermeldt. U hier dan ook mee geconfronteerd, stelt u dit wel te hebben vermeld (CGVS p.13). Uw uitleg kan niet overtuigen, u was genuanceerd in uw verklaringen ten overstaan van DVZ en hebt hier geen enkele allusie op gemaakt. Daarenboven hebt u, toen u de kans werd geboden nog elementen toe te voegen, hier geen gebruik van gemaakt (Vragenlijst CGVS, punt 8). De vaststelling dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt in sterke mate de door u beweerde vrees.
Wat verder uw beweerde problemen ondermijnt is de vaststelling dat u geen coherente verklaringen heeft afgelegd aangaande uw beweerde verblijf in Beirout na uw ontsnapping uit de gevangenis (10 november 2017-10 januari 2018). In de eerste plaats merkt het CGVS op dat u bij de DVZ met geen woord gerept heeft over uw beweerde verblijf in Beirout. Zo staat bij de verklaringen bij DVZ, aangaande uw persoonsgegevens, vermeld dat u van uw geboorte tot uw vertrek op 10 januari 2018 in het vluchtelingenkamp Al Burj verbleef (Verklaringen DVZ punt 10). Bovendien heeft u bij de DVZ, toen u gevraagd werd naar uw vrees of het risico bij terugkeer, niet gesproken over uw verblijf in Beirout (Vragenlijst CGVS punt 3). Wanneer u tevens bij het CGVS gevraagd werd een opsomming te geven van alle plaatsen waar u verbleven heeft sinds uw geboorte tot aan uw definitief vertrek, geeft u aan: "Ik was geboren in Burj Al Shemali, daar gebleven tot mijn vertrek. Ik ging af en toe naar Beirout en Sour. En later keerde ik terug naar het kamp en voor altijd daar gebleven."(CGVS p.4). U gevraagd meer concreet in te gaan over de bewering dat u af en toe naar Beirout en Sour ging, zegt u "Mijn hele leven doorgebracht in het kamp, maar later, nadat ik met mijn werk begonnen was, ging ik naar Beirout, dat was in 2015. Maar ik verbleef daar niet, ik ging heen en terug, van werk naar huis en omgekeerd." (CGVS p.4). U bevestigt bovendien dat het CGVS het correct begrepen heeft dat u hoofdzakelijk in het kamp bleef en dat u enkel voor uw werk naar Beirout ging (CGVS p.4). Het hoeft niet te verwonderen dat de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Beirout hierdoor sterk wankelt en dat dit tevens uw geloofwaardigheid niet ten goede komt."

Waar verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat de druk op zijn familie slechts "*een detailpunt*" betreft, beperkt hij zich tot het minimaliseren van de voorgaande vaststellingen, die evenwel pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, zonder deze *in concreto* te weerleggen. Waar hij stelt dat hij dat wel gezegd heeft, doch dat dit niet opgeschreven werd of verkeerd begrepen werd, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dat verzoeker bij het CGVS een ander element uit zijn gehoor bij de DVZ heeft kunnen corrigeren, toont dit geenszins aan. Ook verzoekers betoog dat hij zich bij de DVZ moest beperken tot de essentie van zijn verzoek en dat het voor hem onmogelijk is om te weten wat van hem verwacht wordt dat hij alles vanaf het begin vertelt, verklaart noch rechtvaardigt het tijdens het interview op de DVZ volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie van zijn relaas. Aldus lijkt verzoeker het gegeven dat zijn familieleden omwille van zijn problemen onder druk werden gezet af te doen als een banaliteit.

Ook de vaststellingen over het niet vermelden bij de DVZ van zijn verblijf in Beirout worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht. Verzoeker lijkt in het verzoekschrift voor te houden dat hem wordt verweten dat hij dit opzettelijk niet vermeld heeft bij de DVZ, doch dit blijkt geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing. Door nog te citeren uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, doet verzoeker geen afbreuk aan de vastgestelde omissies. Voor zover verzoeker insinueert dat hij bij de DVZ dacht aan zijn gebruikelijke verblijfplaatsen en niet aan de woning waar hij zich een tijdje verborgen hield, beperkt hij zich tot het geven van een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde omissie, zonder de vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Verzoekers verklaring (*post factum*) dat hij zijn verblijf in Beirout in hoofdzaak niet vermeld heeft omdat hij hier reeds verbleven had voor zijn problemen begonnen waren, maakt het nog moeilijker te begrijpen waarom hij bij de DVZ verklaarde dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek op 10 januari 2018 in het vluchtelingenkamp Al Burj verbleef.

De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:
"*Wat verder de door u beweerde vrees ondermijnt is de vaststelling dat u sinds uw ontsnapping uit de gevangenis op 10 november 2017 tot aan uw definitief vertrek op 10 januari 2018 geen concrete problemen heeft ondervonden, hoewel u aangeeft dat uw familie een oproepingsbrief ontving en dat u hoorde van de twee jongens die u hielpen ontsnappen dat u overal, in alle kampen, werd gezocht (CGVS p.13). Deze vaststelling ondermijnt mede de door u beweerde problemen. Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw verblijf in Beirout niet geheel onder de radar bleef. Zo geeft u aan dat u in een ziekenhuis behandeld werd en dat u daar drie nachten verbleef, u situeert dit rond het begin van december (CGVS p.11-13). Indien er dermate zwaar getild werd aan uw ontsnapping, wat niet onlogisch is gezien uw problemen reeds in 2014 begonnen en uw broer tevens in de problemen kwam (CGVS p.6, 12), kan er verwacht worden dat uw vervolgers alle mogelijke middelen zouden hebben ingezet om u te vinden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat Fatah samenwerkt met de Libanese autoriteiten "Ze werken samen, als Fatah iemand nodig heeft, of op zoek is naar iemand, vraagt ze dat aan de Libanese autoriteiten, en andersom ook. Ze hebben een deal tussen elkaar." (CGVS p.14).*
Het hoeft bovendien niet veel betoog dat ook uw vertrek, twee maanden na uw ontsnapping, weinig verenigbaar is met de door u beweerde problemen. Indien u effectief, aldus uw verklaringen, een vrees heeft voor uw leven, kan er verwacht worden dat u eerder Libanon zou hebben verlaten. Het feit dat u dit pas deed twee maanden na uw ontsnapping, doet de wenkbrauwen fronsen. Met betrekking tot uw vertrek op 10 januari 2019 vindt het CGVS het daarenboven totaal niet aannemelijk dat u het risico neemt om via de luchthaven legaal te vertrekken (CGVS p.9). U hiermee geconfronteerd zegt u "Ja klopt, ik liep gevaar dat ik opgepakt zou worden. Ik wist het, maar ik heb het op mijn gemak geprobeerd. Ik ben doorgestapt, heb een steunverband aangedaan 'als decoratie' en ik was erdoor." (CGVS p.14). Het feit dat u het risico neemt om legaal via de luchthaven te vertrekken, vindt het CGVS niet aannemelijk in het kader van de door u beweerde problemen aangezien u er toch niet van uit kon gaan dat u niet in de problemen zou komen. Het feit dat u doorstapte en een steunverband droeg, doet niets af aan deze vaststelling. U geeft bovendien aan "Ze hebben wel een beetje streng gecheckt, en dan mocht ik door. … De documenten, paspoort enz." (CGVS p.9). Hieruit blijkt dat er een grondige controle werd uitgevoerd, het feit dat u probleemloos kon vertrekken, ondermijnt des te meer uw problemen."

Door in het verzoekschrift te laten gelden dat niet zijn ganse, vrije verhaal werd onderzocht, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker beperkt er zich toe louter te herhalen wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft en te stellen dat dit alles niet onlogisch of onmogelijk is. Het louter herhalen van zijn verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (*cf.* RvS 10 maart 2006, nr. 156.221 en RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker slaagt hier niet in.

Wat betreft verzoekers deelname aan artistieke projecten in het buitenland, wordt in de bestreden beslissing het volgende opgemerkt:
"*U geeft aan dat u na uw terugkeer uit Groot-Brittannië (2016) en België en Duitsland (2017) opgebeld werd door de Libanese autoriteiten om u te gaan aanmelden, maar dat u dit genegeerd heeft (CGVS p.12, 14). Hoewel u aangeeft dat de Libanese autoriteiten u de reden niet wilden meedelen tot wanneer u daar was, bent u dit zelf gaan analyseren "... Dus ze denken dat ik gesteund werd door buitenland om corruptie en chaos naar de kampen te brengen." (CGVS p.14). U voegt toe dat uw deelname aan activiteiten buiten Libanon hen zal doen denken dat u gesteund wordt door Europese instanties en dat u iets tegen hen zou willen doen (CGVS p.14). Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er bezwaarlijk nog geloof worden gehecht aan uw bewering door de Libanese autoriteiten te zijn geconvoceerd.*"

Door louter te herhalen dat hij gedurende drie dagen werd vastgehouden en gefolterd in de gevangenis, zonder dit *in concreto* aannemelijk te maken, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker laat gelden dat niet betwist wordt dat hij deel uitmaakt van een theatergroep en dat de tentoonstellingen en projecten volgens de Libanese autoriteiten en bewegingen als Fatah, Hamas en Hezbollah leed toebrengen aan de eer van het land.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat hij als Palestijn in Libanon en verdediger van mensenrechten deel uitmaakt van een sociale groep, gaat hij eraan voorbij dat hij tevens de Libanese nationaliteit heeft en dat zijn verklaringen over zijn problemen omwille van zijn betrokkenheid bij een artistiek gezelschap

ongeloofwaardig zijn bevonden. Een vluchteling dient zowel het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging als de grond voor deze vervolging, *in casu* het behoren tot een bepaalde sociale groep, te bewijzen. Nu verzoeker om de voormelde redenen niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben ten aanzien van Fatah omwille van het feit dat hij betrokken is bij een artistiek gezelschap, kan ook niet worden aangenomen dat hij behoort tot de sociale groep van verdedigers van de mensenrechten. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

De Raad merkt verder op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Libanon zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij baseert zich hiervoor op de volgende overwegingen:
"*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of https://www.cgvs.be/nl) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.*
Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.
Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in

de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.
Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.
Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.
In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geviseerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.
In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviseerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.
Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooide zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm."

Verzoeker voert geen elementen aan waaruit kan blijken dat deze analyse van de veiligheidssituatie in Libanon niet correct of niet (meer) actueel zou zijn. Bijgevolg blijven deze overwegingen en het besluit dat de commissaris-generaal eruit trekt overeind.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker nog stelt dat zijn broer al was vervolgd geweest omdat hij de oprichter was van het artistieke gezelschap 'Tabak Nizamak', wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. Daarbij dient de verzoeker op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Uit de voorgaande vaststellingen is gebleken dat verzoeker, die in tegenstelling tot zijn broer geen (mede)oprichter was van voornoemd gezelschap, hier niet in slaagde.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	D. DE BRUYN